

ביצי ארנבות

מתוך "סיפורי העץ החלול"
מאת א. ב. פיין
ציורים ג'. מ. קונדה

כבר" אמר ג'ק ארנב.
"איך זה בכלל התחיל?"
שאל מר אופוסום.
מר ארנב הוציא את
המקטרת מפיו כדי שיוכל
לדבר טוב יותר.
"אספר לכם איך זה
התחיל" אמר "אבל אחר
כך אינני רוצה לשמוע
יותר על כך. ובכן..
לפני הרבה זמן, אולי
לפני כעשרים סבתות
אחורה, דומני, חיה
משפחת ארנבות נחמדה
במדרון גבעה מלא עשב

ירוק, מאחורי חווה

גדולה. היה שם בור גדול באדמה והם סידרו בו בית יפה שם,
מרופד היטב למען נוחיות.

מדי בוקר אבא ואמא ארנבות הוציאו את צאצאיהם לטיול,
ובהזדמנות לימדו אותם גם לרוץ ולהסתתר לפני מר כלב,
שהטריד אותם מאוד.

יום אחד כשחזרו מהטיול שמעו קרקור חזק וכשנכנסו לבית
מצאו ביצה טרייה ממש על מיטת הקטנים שלהם. כנראה אחת
התרנגולות מהחווה נכנסה פנימה והטילה את הביצה, כשהם
לא היו בבית. התרנגולות, ובמיוחד אלה הזקנות יותר, חיפשו
לעיתים קרובות מסתור לביציהן בצורה כזו.

בוקר קיצי אחד יצא מר ג'ק ארנב לטיול, יחד עם תושבי העץ
החלול, מר אופוסום, מר דביבון ומר עורב שחור. מר צב
התלווה אליהם אף הוא.

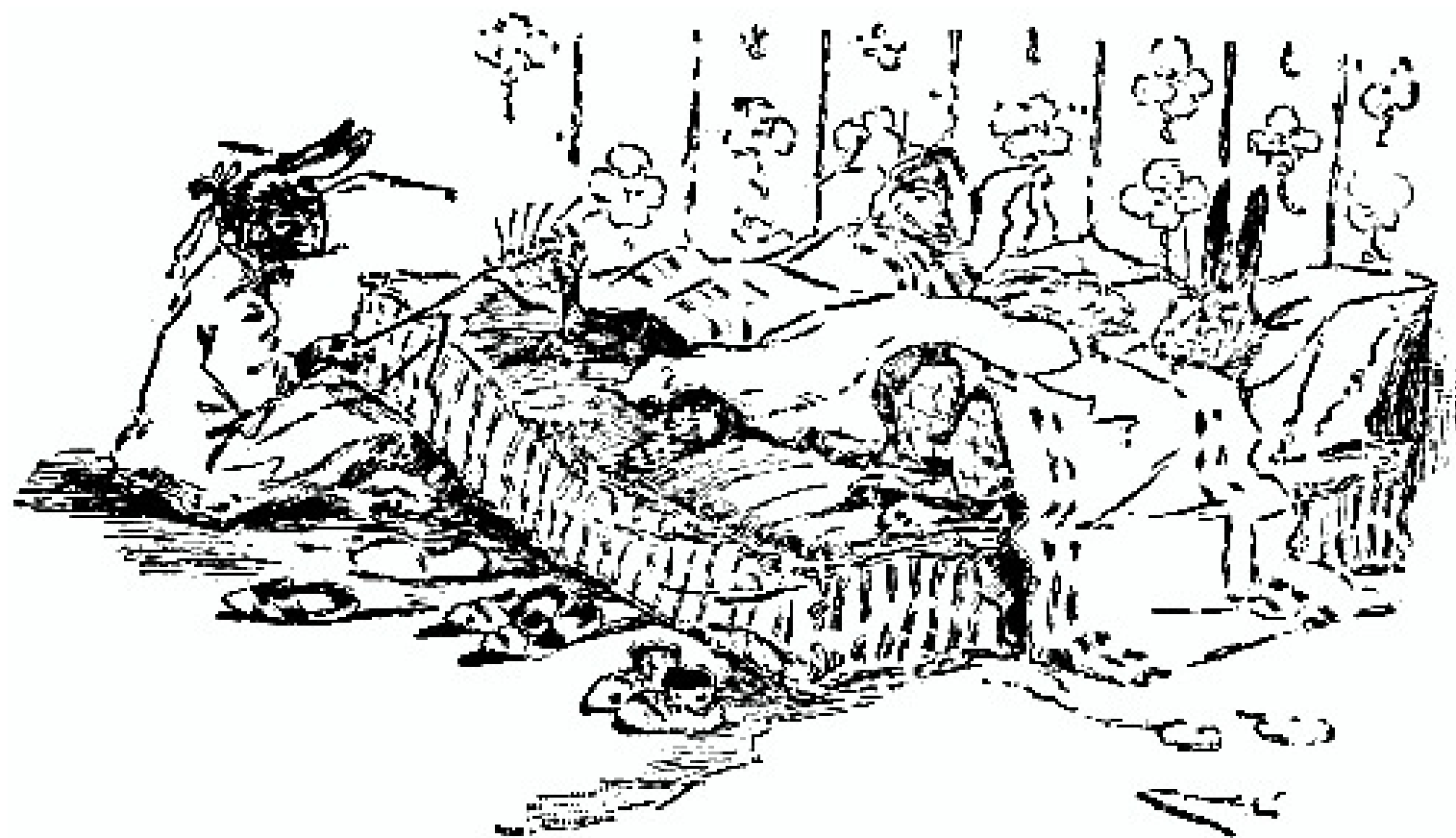
הם ישבו תחת עץ גדול ודיברו כרגיל תחילה על מזג האוויר
ואחר כך מישהו מהם הזכיר את חג הפסחא. לכל אחד מהם
היה משהו לומר בנושא זה.

כשהגיע תורו של מר ג'ק ארנב הוא אמר "מה שמרגיז אותי
הוא, שבני אדם תמיד קוראים לביצים צבעוניות של חג הפסחא
'ביצי ארנבת'."

"אבל זו רק כבדיחה" אמר מר דביבון.

"אני יודע שזו בדיחה, אבל זו בדיחה גרועה מאוד ונמאסה עלי

מובן שהארנבות הקטנות רצו את הביצה לעצמן ואמא ארנבת נתנה אותה לבת הקטנה והחלשה ביותר, שתמיד אהבה לצייר על דברים בצוף מעלי כותרת של פרחים. והקטנה הזו התחילה מיד לצבוע את הביצה בצוף של סגוליות,

בלי לחשוד אפילו איזו בעיה הדבר יגרום למשפחתה. כשגמרה לצבוע, הייתה זו ביצה סגולה יפה ביותר. אך כשהם חזרו מהטיול למחרת, מצאו שם עוד ביצה אחת, לבנה. את הביצה השנייה דרשה וקיבלה הבת השנייה והיא צבעה אותה צהוב במיץ של סביון. גם למחרת מצאו שם ביצה נוספת, וכל יום הייתה שם ביצה לבנה חדשה, וכל אחד מהקטנים קיבל אחת וצבע אותה. היו שצבעו אותן אדום מפרחי וורדים, או צהוב מסביון או סגול מסגוליות כפי שעשתה הארנבת

"או כמו מר אדם, שמנסה לספר לכולם שהמסרקים שלו עשויים מהשריון שלי" אמר מר צב.
מר אופוסום ומר דביבון נענע בראשיהם. גם להם היו בעיות משלהם.

הראשונה.
בסוף היו להם כל כך הרבה ביצים שלא נשאר מקום במיטות, והם נאלצו לישון על הרצפה.
ויום אחד, כנראה בדיוק בחג הפסחא, הם יצאו שוב לטיול וכשחזרו, לא מצאו אף ביצה אחת בבית. כל הביצים הצבעוניות נעלמו. הקטנים בכו מאוד, אך לא עזר להם דבר. כנראה ילדי מר אדם, שהסתובבו בסביבה, מצאו את הביצים ולקחו אותן הביתה.

מובן שמר אדם הופתע מאוד כשראה ביצים צבעוניות כאלה ושאל את הילדים איפה מצאו אותן. הן הובילו אותו לבור של הארנבות וכשמר אדם הגיע לשם הארנבות קפצו החוצה והתחילו לברוח בכל הכיוונים.

מר ג'ק ארנב נשען אחורה והדליק מחדש את מקטורתו שכבתה בינתיים, ואז המשיך..

"מר אדם הכריז אז שאלה ביצי הארנבות, והוא ממשיך לקרוא להן כך, למרות שהוא יודע את האמת וגם יודע שהדבר לא מוצא חן בעיני. מאז הוא לוקח ביצים וצובע אותן בעצמו, ומעמיד פנים כאילו הן שלי, ולקראת חג הפסחא שם אפילו תמונה שלי ליד הביצים.

הוא אולי חושב שלא איכפת לי, אבל לי כן איכפת והייתי מאוד רוצה שהארנבת הקטנה מלפני עשרים הסבתות שלי הייתה משאירה את הביצה של התרנגולת הזקנה לבנה, כפי שמצאה אותה."

"זה עסק ביש, המנהגים האלה של מר אדם" אמר מר עורב
"זה כמו הסיפור שמספרים על השועל שגרם לי להפיל את הגבינה."